

[Aksel Larsen.]

gaard vendt mod mig — jeg havde spurgt, om han havde taget i Betragtning, at man ikke kunde stole paa Statsministeren — følgende:

„Jeg kan berolige det ærede Medlem: alle Forhold er taget i Betragtning.“

Og han tilføjede:

„Den danske Note til England hviler paa et saa bredt og holdbart Grundlag i det danske Folk, at ingen vil formaa at rokke dette Grundlag, hvis vi blot handler med Fornuft og i fuld Ligevægt. At dette forudsætter den rette Forstaaelse og Samstemmighed fra den højtærede Statsminister, er en Selvfølge. Hans Udtalelse her i Dag giver jo Garantier i saa Henseende.“

Det var den 5. December 1946. Hvor meget Garantien var værd, erfarede vi hurtigt, og vore Erfaringer blev rigere, da Statsministeren den 30. Maj 1947 fremsatte den Udtalelse i Folketinget, jeg allerede har citeret. Efter at Statsministeren derpaa havde gjort Afbigt og paa ny lovet fremtidig at være loyal over for Folketinget, udtalte det ærede Medlem Hr. Bertel Dahlggaard:

„Det er godt, at Befolkningen gennem al Taagen nu faar at vide, at saadan er Stillingen. Regeringen og det danske Folk staar sammen om, at enhver Ævne bør sættes ind paa at føre Notens Indhold til Sejr. Vil man sætte al sin Ævne ind derpaa, da kan man ikke samtidig sætte sin Ævne ind paa en anden Politik. Ethvert Barn kan forstaa, at noget saadant vilde være Vrøvl. Der er skabt Klarhed.“

Hvor megen Klarhed i det ærede Medlem Hr. Bertel Dahlgaards Forstand der er blevet skabt, er blevet dokumenteret ved Statsministerens Tale i Ladelund, hvor han paa ny erklærede, at det ragede ham ikke en Fjer, hvad Folketingsflertallet mente. Vi Kommunistere foreslog dengang, at Folketinget øjeblikkelig blev sammenkaldt for at tage Stilling til, om vi kunde tolerere Statsministerens Brud paa hans Loyalitetserklæring af 30. Maj. Folketinget blev ikke indkaldt, fordi det ærede Medlem Hr. Jørgen Jørgensen erklærede, at det var der ingen Grund til. Nu kommer det samme ærede Medlem tre Maaneder senere og siger, at paa Grund af Ladelund-Talen maa vi have fjernet Statsministeren, da hans Optræden er til Ulykke for Landet. Havde det saa ikke været hensigtsmæssigt at fjerne ham dengang, i Stedet for at lade ham have frit Spil indtil nu?

Alligevel, selv om vi har meget at be-

brejde de Radikale, fordi det er dem, der har Hovedansvaret for, at Statsministeren hidtil har kunnet optræde som her dokumenteret, saa skal vi ikke bære Nag til dem, hvis de fastholder deres Forslag til Beslutning og ogsaa selv stemmer for det. Saa faar vi endelig det Valg, Danmark i enhver Henseende trænger til, og saa kommer vi ud af den Situation, at Landets Statsminister offentligt agiterer for en Politik, der strider baade mod Folketingets Vilje og mod Landets Interesser.

Hvad selve Sagen, det sydslesvigske Spørgsmaal, angaar, kan det ikke undgaas, at Agitationen for Sydslesvigs Indlemmelse i Danmark faar en til at tænke paa „Flensborg hjem“-Agitationen i 1920. Dengang levede to Partier, Venstre og de Konservative, højt paa en voldsom Agitation herhjemme for, at Flensborg og Anden Zone burde indlemmes i Danmark paa Trods af Afstemningen, som viste klart tysk Flertal. Denne Agitation bidrog sikkert til at skaffe de to Partier Tilhængere, og den medvirkede til, at de naaede deres indenrigspolitiske Maal: at faa fældet den daværende radikale Regering. Saa snart de havde naaet dette Maal, trak de sig baglæns ud af „Flensborg hjem“-Agitationen, og det var Venstres daværende Statsminister, Niels Neergaard, som sørgede for, at Grænsen blev draget Nord for Flensborg, der hvor den ligger i Dag.

Man kan ikke frigøre sig fra det Indtryk, at en vis Del af Agitationen nu for Grænseflytning har indenrigspolitiske Formaal; man kan ikke frigøre sig fra det Indtryk, at der er Partier og Politikere, som hensynsløst spiller Hasard med Danmarks nationale Fremtid i Haab om at kunne vinde nogle Stemmer ved et Valg.

Der er jo ingen reel Basis for en Grænseflytning, og der er ingen Kendsgerninger, som tyder paa, at Sydslesvigs Befolkning er blevet dansksindet. Alle Kendsgerninger peger i modsat Retning. Maa jeg erindre navnlig Venstre om det Standpunkt, Niels Neergaard tog i 1920, da han først var blevet ansvarlig Statsminister. Det er vel nok sandsynligt, at han dengang kunde have opnaaet enten Flensborgs Indlemmelse i Danmark eller dens Internationalisering. Men han tog Afstand fra begge Dele, fordi han, da det kom til Stykket, erkendte, at Befolkningen ogsaa i Flensborg i sit store Flertal var og blev tysk.

Maa jeg erindre om, at mellem de to Krige var der ingen herhjemme, der talte om, at Grænsen burde flyttes sydpaa og Sydslesvig indlemmes i Danmark. Dengang